

РЕШЕНИЕ

№ 269

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 15.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10803** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл.84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Л. Н. М. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на ДР К., лично и за малолетната му дъщеря А.-Е. М. Л. Н., ЛНЧ: [ЕГН], двамата с адрес: [населено място], ж.к „Сухата река“ № 54, вх. Г, ет. 8, ап. 28, чрез адв. М. Х.-САК, с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 3, ППЗБМ на БХК, срещу Решение № 4830/23.09.2025 г. на Председателя на държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което председателя на държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците е отказал да предостави хуманитарен статут на Л. Н. М. М. и на малолетната му дъщеря А.-Е. М. Л. Н..

С жалбата се иска съдът да прогласи Решение № 4830/23.09.2025 година за нищожно, но ако не стори това, процесуалният представител на жалбоподателите, счита че същото е незаконосъобразно и следва да бъде отменено и съдът да върне преписката на Държавна агенция по бежанците при Министерски съвет със задължителни указания или да постанови решение по същество и да разреши на жалбоподателката и дъщеря ѝ предоставяне на хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят Л. Н. М. М. лично и за малолетната му дъщеря А.-Е. М. Л. Н., чрез адв. М. Х. – редовно призован, явява се лично и се представлява се от адв.Х.. Адвокат Х. иска съдът да отмени обжалваното решение. Счита, че жалбоподателите имат основание да получат международна закрила в България. Видно от представените доказателства ситуацията в ДР К. била неспокойна. Държаната не е в състояние да противодейства на групировката М23, дори в справката, използвана от ДАБ в процеса на изготвяне на обжалваното

решение е посочено, че групировката владее 20% от територията и то към датата на изготвянето ѝ. Видно от представените в днешното съдебно заседание доказателства групировката напредвала В предходна справка на Агенцията било споделено, че насилие има в столицата и има препоръка да не се пътува пеша през който и да е град. Счита, че е в интерес на делото семейството да получи международна закрила. Родителите на детето били образовани. Детето е родено в България и в ДР К. няма други роднини. За разлика от ДАБ счита, че е безспорно, че в Република България ситуацията е по-спокойна от ДР К. и следва на семейството да бъде предоставена международна закрила.

Ответникът Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МС – редовно призован, се представлява от юрк. Х.. Юрисконсулт Х. иска съдът да остави жалбата без уважение на основания, изложени в решението. Видно от представената справка към 27.11.25 г. в противовес на представената информация в настоящото съдебно производство от процесуалния представител на жалбоподателя, посочената информация е от м.04.25 г. Ситуацията била различна. Прави възражение за прекомерност.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София град, I отделение, 54 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок от 30.09.25 г. по отношение на връчване от 13.10.25 г., от страна с правен интерес, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съдът на първо място приема следното:

Производството за закрила е започнало по молба вх. № ок-13-620/05.04.2024г. в Регистрационно - приемателен център — [населено място] (РПЦ - [населено място]) до Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС) от Л. Н. М. М., [дата на раждане] Г. в [населено място], ДР К., гражданин на ДР К., семейно положение - женен, религиозна принадлежност: християнин-протестант, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на представен национален паспорт. Горепосочената молба е подадена от кандидата лично и в качеството му на баща и законен представител на малолетната А.-Е. М. Л. Н., [дата на раждане] в [населено място], Република България, гражданка на ДР К., ЛНЧ [ЕГН]. За удостоверяване самоличността на малолетното дете е представено фотокопие на удостоверение за раждане, издадено от район С., [населено място], Република България.

Административното производство по чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ е образувано с регистрирането на чужденците на 05.04.2024 Г. в РПЦ - [населено място] по подадената от нея молба с искане за предоставяне на международна закрила. Кандидатката е информирана писмено на разбираем за нея език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията ѝ, за последиците от неспазването на задълженията ѝ или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци, търсещи международна закрила в Република България.

На територията на Република България чуждият гражданин живее със своята съпруга Ж. М. И., гражданка на ДР К., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], която е подала отделна молба за закрила, с дъщеря си А.-Е. М. Л. Н. и с малолетния си син Годсон-Д. К. Л. Н., [дата на раждане] в [населено място], Република България, ЛНЧ [ЕГН], който е приобщен към административното производство на майката.

В изпълнение на чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила за детето (ЗЗДет), в полза на производството е изготвен социален доклад от Дирекция „ Социално подпомагане" - О. относно личното положение както на детето Годсон-Д. К. Л. Н., така и на това на по-голямата му сестра Ам Е. М. Л. Н.. Документът бил приложен и по преписката на М. И. и на Л. Н. М. М..

Видно от протокола на проведеното с него интервю на 17.04.2024 г., той заявява, че е напуснал страната си на произход легално през месец януари 2024 г. посредством туристическа виза за Е.. Пристигайки там е кандидатствал за българска виза и след като я е получил, на 17.02.2024 г. е влязъл на територията на Република България по законовоустановен ред, със самолетен полет от Е..

Обосновава молбата си за закрила вх. № ОК-13-620/05.04,2024 г. с проблеми, датиращи от 2015 г. във връзка с работата на баща му. Пояснява, че баща му работил като икономически одитор на предприятия, заради което семейството му имало проблеми. Същата година баща му се отказал от работата си и заминал за граничен район в близост до А.. В този период братът на молителя емигрирал в К.. Чужденецът заявява, че през 2016 г. е участвал в студентски вълнения против управляващите, заради което е бил принуден да напусне ДР К. и да замине за Русия. В страната е останал две години, а през 2018 г. се е завърнал в страната си на произход, тъй като негов приятел, участник в управлението му обещал работа. Малко след това е заминал за К., където бил задържан от полицията и изпратен в затвор заради фалшива австралийска онлайн виза. При повторното си завръщане в страната си на произход жалбоподателя се ползвал с привилегии, осигурени му от негов приятел, който участвал в управлението на страната.

Чужденецът съобщава, че през месец януари 2023 г. е бил нападат от непознати хора, което много го изплашило. По думите му в този период неговата съпруга е заминала за България, за да учи магистратура. Кандидатът посочва, че заради несигурната обстановка в страната си и поради факта, че съпругата му е дошла в България, той е взел решение да напусне ДР К. и да дойде в страната ни.

С решение № 8886/27.08.2024 г. на чуждия гражданин и малолетната му дъщеря е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Индивидуалният административен акт е обжалван от чужденеца пред АССГ и с решение №17180 от 20.05.2025 г. по административно дело № 9361/2024 г. първоинстанционния; съд е потвърдил акта на председателя на ДАБ-МС в частта, с която на чужденеца и детето му- им е отказано предоставянето на бежански статут. В останалата част, по силата на която им е отказано предоставянето на хуманитарен статут, актът на председателя е бил отменен, а преписката е върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените указания. Първоинстанционният съд намира решението на председателя на ДАБ-МС за постановено при несъответствие с материалния закон, тъй като единият от търсещите закрила е дете. Доколкото се касае за „уязвимо лице" - малолетно дете, административният орган е трябвало да извърши преценка в контекста на разпоредбата на чл. 6а от ЗУБ, т.е. да съобрази висшия интерес на детето, което не е направено. Не са изложени съображения, че връщането на малолетното лице в ДР К., заедно с родителите му няма, да има за него негативни последици и неговия висш интерес няма да бъде накърнен. В решението на АССГ е посочено, че неизвършването на преценка от страна на административния орган, съобразена с висшия интерес на детето, включително във връзка с неговата лична ситуация и възможността за благоденствието му при евентуално връщане в страната на произход, както и липсата на изложени съображения относно прилагане на хипотезата по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ налагат извода, че оспореното решение в частта му, в която на малолетната чужда гражданка и нейния баща им е отказано предоставянето на хуманитарен статут е издадено при несъответствие с материалния закон.

Съпругата на кандидата - Ж. М. И., ЛНЧ [ЕГН] и второто им дете Годсон-Д. К. Л. Н., ЛНЧ [ЕГН] са регистрирани в ДАБ-МС с отделна молба за закрила, и имат отделно административно производство. По време на проведеното с майката интервю на 30.01.2025 г., тя заявила, че за последен път е напуснала държавата си на произход на 08.09.2023 г., когато легално е заминала за Е.. Там е подала документи за виза за Република България и месец ѝ половина по-късно е пристигнала легално в страната ни, съобщила че в България е влязла с шестмесечна студентска виза и след нейното изтичане е получила разрешение за пребиваване. Чуждата гражданка мотивира молбата си за международна закрила с причини от личен характер, свързани с нейното обучение, като посочва и липсата на спокойствие и сигурност в страната ѝ на произход, Чужденката обяснила, че в К. не се чувствала спокойна и тъй като получила възможност да продължи обучението си в магистърска степен се регистрирала в университет във Франция, чието обучение се провежда в Република България. Съпругът ѝ пристигнал в България след нея, през месец февруари 2024 г. по същия легален начин, в страната ни е учила от месец октомври 2023г. като е пристигнала с шестмесечна студентска виза, а след нейното изтичане, на 11.04.2024 г. е получила разрешение за пребиваване на основание обучението ѝ. По думите ѝ разрешението е изтекло на 19.09.2024 г., както и че е свършил срока в университета и е трябвало да се завърне в К., за да си поднови визата. Посочва, че в България е изгубила националния си паспорт, но не е уведомила полицията за това. Т., че се е обадила на свой приятел, работещ в държавна агенция, в която се подават документи за нови паспорти и вече има готов издаден паспорт, който обаче е в К. и не може да ѝ бъде изпратен заради ситуацията там. Търсещата закрила заявява, че към момента има война, в източната част на К., хората се местят от място на място и затова тя не може да живее там. Допълва, че в родината ѝ има много проблеми - хуманитарна криза, липса на храна.

В изпълнение на дадените в решение № 17180 от 20.05.2025 г. на АССГ задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, както ѝ в изпълнение на указанията, посочени в докладна записка с № КП-02- 722/24.06.2025 г., АО разсъждава по всички относими факти и обстоятелства, свързани с личното положение на молителя, държавата му по произход, съобразени с висшия интерес на малолетната А.-Е. М. Л. Н., като стигнал до извода, че молбата за международна закрила на Л. Н. М. М. и малолетното му дете следвало да бъде разгледана единствено във връзка с възможността за предоставяне на хуманитарен статут. Предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8 от ЗУБ, не следвало да бъдат обсъждани в настоящото решение, тъй като в тази част, административният отказ бил потвърден от съдебната инстанция, осъществила контрол върху административното производство.

От извършения анализ на твърденията на молителя и информацията за страната му на произход, АО не установил предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут, защото нямало твърдения, от които да се направи обоснован извод, че жалбоподателят или малолетното му дете, което представлява може да бъдат изложени на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Напротив, напуснал е страната си легално - със своя национален паспорт, въз основа на който е влязъл на територията на Република България.

Предвид установената фактическа обстановка е прието, че за гражданинът на ДР К. и малолетното му дете не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. -1 от ЗУБ. Изложената фактическа обстановка не давала основания да се приеме, че той е бил принуден да отпътува от родината си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Съгласно чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат както държавата,

така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Бежанската история на жалбоподателя М. не била подкрепена от доказателства в този смисъл. Поради изложеното до момента, за търсеция закрила и неговото дете не съществували законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. т. 1-2 от ЗУБ.

Не се установило наличието на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 Г. по дело № С-465/07, понятията „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител в държавата му на произход“ използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (Директива 2011/95/ЕС) - обхващали ситуации, при които молителят за субсидиарна закрила бил специфично изложен на опасността от определен вид посегателство.

Разписаните в чл. 15, букви а) и б) от Квалификационната директива понятия и в чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващали ситуации, в които кандидатът за международна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. Обстоятелства, които в настоящия случай не се установили по отношение на малолетната жалбоподателка. Докато, посегателството, дефинирано в член 15, буква „в“ от Директива 2011/95/ЕС, изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“, обхващало една по-обща опасност от посегателство.

С цел установяване на актуалната обществено-политическа и икономическа обстановка в ДР К. и общото положение там, и извършване на преценка за приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изискана и приложена актуална справка с вх. № МД-02-436 от 07.08.2025 г., изготвена от Дирекция Международна дейност" на ДАБ-МС. От съдържащата се там информация е констатирано, че към настоящия момент не са налице данни за наличието на вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на страната.

От цитираната справка се изяснило, че страната приключила общите избори през м. декември 2023 г., което довело до втори петгодишен мандат за действащия президент Ч., чиято партия и съюзници получили мнозинството от местата и по този начин консолидирали политическата власт. На първи април 2024 г., след дълги преговори, Д. С. Т. била назначена за министър- председател, което е отбелязано като значителна стъпка за представителството на жените във висшите ешелони на държавата. През м. май 2024 г. е съставено ново правителство с високи очаквания за реформи и управление.

Възраждането на бунтовническата групировка М23 през последните няколко месеца значително възпрепятствала пътя на ДРК към постигане на мир и развитие, но в момента близо 20% от територията на страната е контролирана от бунтовници след падането на големи градове и територии в провинциите Северно и Южно К..

Това на практика разделило страната на два блока, пораждайки допълнителна несигурност, тъй като бунтовниците продължавали да напредват, стремейки се да контролират повече провинции. Ситуацията със сигурността в И. също била нестабилна,

с междуобщностни конфликти и въоръжени групировки, борещи се за контрол върху минералните ресурси и териториите.

Въпреки тези предизвикателства, правителството се стремяло да увеличи присъствието и доверието в държавата, да подобри управлението и да продължи със структурните реформи за възстановяване и поддържане на стабилността и мира, привличане на инвестиции и създаване на работни места.

Икономиката продължавала да показва устойчивост, като нараствала с 6,5% през 2024 г., в сравнение с 8,6% през 2023 г. Този растеж се дължал главно на добивната промишленост, която се увеличила с 12,8%. Н. сектори нарастнали с 3,2% през 2024 г., подкрепени от строителството и услугите. Дефицитът по текущата сметка (С.) се свил до 3,4% от Б. през 2024 г. поради увеличения износ на минни продукти. Преките чуждестранни инвестиции (ПЧИ) и външното финансиране увеличили валутните резерви до 2,5 на месец внос в края на 2024 г. (от два месеца през 2023 г.), ограничавайки колебанията на валутните курсове. CDF се е обезценил с 8,7% в края на 2024 г. (в сравнение със 17,9% през 2023 г.), което е довело до спад на инфлацията до 11,3% до края на годината.

На 21 февруари 2025 г. Съветът, за сигурност на ООН единодушно приел Резолюция **S/res/2773(2025)** относно неотдавнашните събития в източната част на страната. Според съобщенията, резолюцията категорично осъдила офанзивата на бунтовническата групировка „Движение 23 март“ (M23), подкрепена от Руандските отбранителни сили. В резолюцията се казвало, че M23 трябва незабавно да се изтегли от територията на Демократична република К., незабавно да прекрати военните действия и напълно да отмени установяването на незаконни паралелни администрации на територията на тази страна. Резолюцията призовава Демократична република К. да прекрати подкрепата си за хугу милициите „Демократични сили за освобождение на Р.“ (F. democratiques de liberation du Rwanda, FDLR) и призовава за изпълнение на ангажименти за неутрализиране на тази групировка.

На 25 април 2025 г. във В. външните министри на Р. и Демократична република К. подписали декларация, в която двете страни се заклели да уважават суверенитета си и да се въздържат от предоставяне на държавна военна подкрепа на въоръжени групировки. Според съобщенията, в декларацията те се ангажирали да разрешават конфликтите чрез дипломатия. На 26 април 2025 г. правителството и бунтовническата групировка „Движение 23 март“ (M23), която поела контрол над големи части от източните конгоански провинции Северно и Южно К., обявила взаимно прекратяване на огъня. На 6 май 2025 г. външният министър на Р. заявил, че окончателното мирно споразумение за прекратяване на кризата, обхванала източната част на Демократична република К., ще бъде подписано в средата на м. юни 2025 г. във В..

В изявление, публикувано на 19 юли 2025 г., Мисията на ООН за стабилизиране в Демократична република К. (MONUSCO) заявила, че Декларацията за принципите, подписана в Доха с посредничеството на Катар, „отразявала решимостта на страните да дадат приоритет на мирните средства, да установят прекратяване на огъня и да създадат съвместен механизъм за определяне на практическото му прилагане“. „Тази важна декларация бележи промяна към облекчаване на напрежението и защита на цивилното население, сериозно засегнато от конфликта“, заявил Б. Лъомаркис, заместник-специален представител на генералния секретар на ООН в ДР К. и изпълнявал длъжността ръководител на MONUSCO. „Приветства поетите ангажименти и

призовал за тяхното своевременно и добросъвестно изпълнение". Тези ангажименти включвали мерки за улесняване на доброволното, безопасно и достойно завръщане на вътрешно разселените лица и бежанците по местата им или в страните им на произход, както и насърчаване на приобщаващ диалог, който се счита за жизненоважен за справяне с коренните причини за конфликта и постигане на траен мир.

Според АО, отчитайки събраните по преписката доказателства, можело да се направи извод, че не е налице информация, която да сочи за влошаване на обстановката там, достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки. Следователно не следвало да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, конгоанския гражданин или детето му биха били изправени пред реален риск да станат обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

С оглед на горното е констатирано, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, буква „в“ от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от СЕО Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобно заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да: се смята, че цивилно, лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Изложените мотиви в постановеното на 17 февруари 2009 г. Решение на Съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО (Директива 2011/95/ЕС), касаещи силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални Органи, до които е подадена молбата, ИЛИ съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие характеризиращо въоръжен конфликт.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субеидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата и детето му, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в ДР К. следвало да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там то не било.

С оглед на изложеното АО приел, че за Л. Н. М. М. и неговата малолетна дъщеря А.-Е. М. Л. Н. предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ не са налице. За тях не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Искането им за закрила и в тази му част било неоснователно.

Л. Н. М. М. не посочил член от семейството му да има предоставена международна закрила в Република България, затова за него не били налице предпоставки за

предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

Във връзка с конкретния случай, при който Л. Н. М. М. е поискал закрила и за своето малолетно дете, съгласно чл. 6а от ЗУБ, при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на А.-Е. М. Л. Н.. Преценката за най-добрия интерес на детето се извършвала в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето /ЗЗДет/. Критериите за преценката били посочени в § 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби на ЗЗДет., към които препраща § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ. Описаните функции по реда на ЗЗДет, свързани с определянето на социален работник от отдел „Закрила на детето“ били гаранция за осигуряване и съблюдаване на най-добрия интерес на детето в производството по международна закрила.

В случая следвало да се обърне внимание и на това, че най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 от ЗУБ, нито бил определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, предвид което не представлявал самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила, предвидени от българския и европейския законодатели.

Съгласно разпоредбата на "Най-добър интерес на детето", заложен в § 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби на ЗЗДет била преценка на: а) желанията и чувствата на детето; б) физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; в) възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; г) опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; д) способността на родителите да се грижат за детето; е) последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; ж) други обстоятелства, имащи отношение към детето.

В приложения към преписката социален доклад, изготвен от отдел „Закрила на детето“ - О. относно двете малолетни деца - А.-Е. М. Л. Н. и нейния брат Годсон-Д. К. Л. Н. било отразено, че между родителите и децата се наблюдава силно изразена емоционална привързаност. Към настоящият момент майката и бащата на малолетните полагат грижи за задоволяване на ежедневните им потребности и интереси. Посочено е, че понастоящем бащата е трудово ангажиран във френска компания, а майката е студент, не е трудово ангажирана и полага грижи за малолетните си деца. Записано е, че семейството желае да се установи за постоянно в България, децата са здрави, имат личен лекар, а по-голямото дете предстои да посещава детска градина. В представения социален доклад, както и в този по предишното административно производство не се откриват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социално развитие на детето и няма данни основните му права да са нарушени. Двата социални доклада били със сходно съдържание и показвали, че нуждите на децата са посрещнати и липсват данни за риск за тяхното общо развитие.

Въпреки, че сред заключенията е посочено, че е в интерес на детето то да получи международна закрила в страната ни, никъде не се посочвали данни, които да сочат, че връщането в родината на двете деца противоречи на висшия им интерес. Не е изяснено въз основа на какви данни е прието, че обстановката в Република България е приета за сигурна и спокойна среда, а тази в ДР К. не е. Следвало да се отбележи, че органа, който взема решение дали даден чужденец отговаря на условията за предоставяне на международна закрила е Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет, а не

Агенцията за социално подпомагане, териториалните дирекции „Социално подпомагане" или отдел „Закрила на детето".

В хода на административното производство Л. Н. М. М. не е изтъкнал конкретни причини, свързани с благосъстоянието и социалното развитие на Малолетното си дете, които да не могат да бъдат посрещнати в страната им на произход. На база събраните доказателства по административната преписка се установило, че за детето не съществува риск за неговата сигурност на територията на страната му по произход.

Съгласно Глава V, параграфи 52-79 от Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето върху Конвенцията на ООН за правата на детето относно най-добрия интерес на детето, публикуван през месец ноември 2014 г. от Детския фонд на ООН (У.), при оценката и определянето на най-добрите интереси на детето следва да се вземат предвид следните елементи: възгледите на детето, идентичността на детето, запазването на семейната среда и поддържането на взаимоотношенията, грижата за детето и неговата закрила и безопасност, наличието на уязвимо положение, правото на детето на здравеопазване и правото на детето на образование.

Съгласно Глава V, параграфи 80 и 81 от Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето следва да се подчертае, че основната оценка на най-добрите интереси на детето е обща оценка на всички относими елементи на тези интереси, като тежестта на всеки от тях зависи от останалите. Ме всички елементи имат отношение към всеки индивидуален случай, като различните елементи могат да се разглеждат по различни начини в различните случаи. Съдържанието на всеки елемент непременно ще се различава за различните деца и случаи според вида решение и конкретните обстоятелства. Същото важи и за важността на всеки елемент в цялостната оценка. Елементите в оценката на най-добрите интереси могат да са в противоречие помежду си при разглеждане на конкретен случай и обстоятелствата по него. Запазването на семейната среда например може да е в разрез с необходимостта да се защити детето от риска от насилие или малтретиране от родителите. При такива ситуации елементите трябва да бъдат претеглени помежду им, за да се намери решението, което отговаря на най-добрите интереси на детето или децата. Посочените в Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето елементи, които следва да се вземат предвид при оценката на най-добрите интереси на детето, са възприети и в Практическото ръководство на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището - ЕСПОУ (понастоящем - Агенция на Европейския съюз в областта на убежището) относно висшия интерес на детето в процедурите за предоставяне на убежище, публикувано през 2019 г., в частност в Глава 1, параграф 1.6 от ръководството.

С оглед на запазване на идентичността на детето, съгласно параграф 56 от Общ коментар № 14 (2013), вземащото решението лице трябва да вземе под внимание този специфичен контекст, когато оценява и определя най-добрите интереси на детето. Надлежното съобразяване с най-добрите интереси на детето страната и семейството, от които произхождат, както и възможността за достъп до информация относно биологичното им семейство, в съответствие с правните и професионалните норми в съответната страна. Именно в тази връзка, предвид вече установената липса на основания за получаване на закрила по реда на ЗУБ, довел до напускането на родителите на малолетното дете на страната им по произход, се установило, че висшият интерес на детето е то да има достъп до културата и по възможност до езика на културната и/или семейната среда, на страната му по произход, заедно с родителите му,

за да може да комуникира и живее без да бъде изложен на външна среда, в която за него да е налице езикова бариера и произтичащи проблеми с комуникацията, както и много други неудобства от социален, психологичен, икономически характер.

Въз основа на изложеното и съблюдавайки принципа за висшия интерес на детето, заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето е установено, че за малолетното дете не съществува риск за сигурността му на територията на ДР К.. В хода на производството неговия баща – Л. Н. М. М. не е изтъкнал конкретни причини, свързани с благосъстоянието и социалното развитие на дъщеря му, които да не могат да бъдат посрещнати в страната им на произход. При евентуалното връщане на семейството в страната детето няма да бъде лишено от неговата идентичност, като следвало да се посочи, че именно там то ще има възможност да доизгради традиционните социални, родови, културни и езикови ценности и норми, имащи особена важност за личностното му развитие, в случая, предвид липсата на релевантни основания, не се откриват и обективни възпрепятстващи пречки за завръщане на конгоанските граждани в родината им.

Във връзка с принципа на запазване на семейната среда и поддържане на взаимоотношенията било важно да се посочи параграф 58, според който, в контекста на потенциално отделяне на дете от родителите му е належащо да се извърши оценка и определяне на неговите най-добри интереси. Съгласно параграф 59, семейството е основна клетка на обществото и естествена среда за израстването и благосъстоянието на неговите членове и особено на децата (пreamбюл на Конвенцията). Правото на детето на живот в семейството е защитено по Конвенцията (член 16). Понятието „семейство“ трябва да се тълкува в широк смисъл, включващ биологичните родители, осиновителите и приемните родители или, ако е приложимо, роднините или общността съобразно местните обичаи (член 5). В параграф 60 се посочвало, че предотвратяването на разделянето на семейството и запазването на неговото единство, са важни съставни части от системата за закрила на детето и се основават на правото, предвидено в член 9, параграф 1, което изисква „детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато такова разделяне е необходимо за най-добрите интереси на детето“. Освен това детето, което е отделено от единия или от двамата си родители, има право „да поддържа лични отношения и пряк контакт с двамата си родители редовно освен ако това противоречи на най-добрите интереси на детето“ (член 9, параграф 3). Съдържанието на параграф 61, съгласно който, предвид тежкото въздействие, което оказва върху детето отделянето му от един или от двамата му родители, към такова отделяне следва да се прибегва единствено като крайна мярка, например когато детето е застрашено от вреда или ако това е необходимо по други причини. Не бива да се извършва отделяне, ако има по-ненатрапчиви мерки, с които детето да бъде защитено. Преди да се прибегне до отделяне, държавата следва да предостави подкрепа на родителите в поемането на техните родителски отговорности и да възстанови или подобри способността на семейството да се грижи за детето, освен ако отделянето е необходимо с оглед защита на детето. Икономически съображения не могат да оправдаят отделянето на дете от родителите му.

Според съдебната практиката на Република България, трайно застъпено в практиката на Съда на ЕС(СЕС) схващане, международна закрила по Директива 2011/95/ЕС трябва да се предоставя на всеки гражданин на трета държава и всяко лице без гражданство, който или което е изложено на реална опасност от тежки посегателства.

С особена важност в конкретния случай следвало да се разгледат и посегателства по смисъла на чл. 15 от посочената директива, която не предвижда да се предоставя хуманитарен статут на други Граждани на трета държава или лица без гражданство, извън посочените в чл. 15 от директивата (както е посочено в решение от 04.10.2018 г. по дело 0652/16, т. 47 и т. 48). Следвало да се посочи и че разпоредбата на чл. 3 от Директива 2011/95/ЕС позволява на държавите членки да въвеждат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на дадено лице, като лице, отговарящо на условията за субсидиарна закрила, както и за определяне на съдържанието на международната закрила, но само доколкото тези стандарти са съвместими с горепосочената директива, при което са забранени стандартите, при които е възможно признаване на статут на субсидиарна закрила на граждани на трети страни или лица без гражданство, намиращи се в положения, напълно лишени от връзка с логиката на международната закрила. .

В случая за Л. Н. М. М. и малолетното му дете не били налице и предпоставките по чл. 9, ал. 8 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини, за законосъобразното приложение на който не е достатъчно да се обсъди и прецени най-добрият интерес на детето. Обсъждането на най-добрия интерес на детето не можело да замести липсата на установени други причини от хуманитарен характер по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ. Обратното щяло да доведе до заобикаляне на закона, тъй като би разширило кръга на допустимите за предоставяне на международна закрила лица извън кръга на тези, по отношение на които са установени предвидените от законодателя предпоставки по чл. 9 ЗУБ. Тълкуването на волята на законодателя при приемането на ЗУБ и съдебната практика водели до категоричния извод, че предоставянето на хуманитарен статут, наред с другите форми, предвидени в чл. 1, ал. 2 от ЗУБ представлява особена закрила, която се разрешава в изключителни случаи. За да се приложи цитираната разпоредба причините за хуманитарен статут по други хуманитарни причини трябвало да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, както и невъзможност за достъп до закрила на държавата по произход, каквито видно от данните по административната преписка, в случая не са налице.

Под "други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество. Хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Такива твърдения не са изнесени от кандидатката за закрила. Предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, който предвижда такава възможност с оглед други причини от хуманитарен характер, както и по причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, не може да се обсъжда изолирано, а следва да се свърже с общата разпоредба на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Що се отнася до хуманитарните причини, с оглед на които може да се вземе решение за предоставяне на закрила в Република България съгласно чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, те трябва да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут, които в настоящия случай по отношение търсеция международна закрила не се установяват.

Предоставянето на субсидиарна закрила на чужденец следва да се основава на причини, свързани с положението в държавата му по произход, в която същият не иска да се завърне. Характерът на посочената закрила изключва икономически социални, семейни и други причини, зависещи изцяло от волята на чужденеца.

Съгласно чл. 9, ал. 8 хуманитарен статут може да се предостави и по други причини, но те следва да са такива, че да разкриват реален риск от посегателства върху личността на търсещия закрила при завръщането му в страната му на произход.

Причините, посочени от жалбоподателят, поради които търси международна закрила по реда на ЗУБ, били извън предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от закона, при наличието на които тази закрила се предоставя. Нежеланието му да се завърне в страната си на произход е в резултат на неговата лична преценка, която е разбираема от житейска гледна точка, а именно да осигури на себе си и семейството си възможност за по-добри условия за живот.

В тази връзка следвало да се посочи, че при произнасянето по молбите за международна закрила, подадени от молителят, съпругата и децата му, председателят на ДАБ-МС следва да се съобрази с горепосочените насоки на Комитета, по правата на детето и ЕСПОУ относно принципа за най-добрия интерес на детето, в това число за зачитане на правото на семеен живот и запазване целостта на семейството. В случая, във връзка с оценката на всички налични факти и обстоятелства по молбите, са налице предпоставките за издаване на идентични решения по молбите, подадени от членовете на едно семейство.

Във връзка с положението на членовете на семейството на жалбоподателя М. - неговата съпруга - Ж. М. И., ЛНЧ [ЕГН] и второто им дете Годсон-Д. К. Л. Н., ЛНЧ [ЕГН], които са регистрирани с отделна молба за предоставяне на международна закрила, в изготвеното решение била направена пълна оценка на висшия интерес на детето, като същевременно е установена липсата на предпоставки за предоставяне на международна закрила. Установено, е че чуждите граждани нямат основание, поради което да не могат да се завърнат и установят на територията на ДР К.. Липсват данни, от които да се заключи, че връщането на малолетното дете заедно с родителите му в ДР К. би имало негативни последици за него, което от своя страна да накърни висшия му интерес.

в конкретния случай е преценено, че висшият интерес на детето по отношение на А.-Е. М. Л. Н. и на Годсон-Д. К. Л. Н., отчитайки културната идентичност и събраната по случая информация, е те да живеят в семейна среда заедно с техните родители в държавата им по произход - ДР К.. В този смисъл, вземайки предвид отсъствието на релевантни основания за предоставяне на международна закрила на молителката, постановяването по настоящото производство на отрицателно решение за молителката не само, че не би било нарушение на принципите за най- добрия интерес на детето и запазване целостта на семейството, но и не би могло да се разглежда като нарушаване на правото за зачитане на семейния живот, както е предвидено в член 8 от Европейската конвенция за правата на човека, тъй като настоящото решение се съобразява именно със положението на семейството на кандидатката и с висшия интерес на детето.

За жалбоподателя, съпругата му и техните две малолетни деца съществувала реална възможност да се завърнат в държавата си на произход посредством международните им паспорти и да се установят в мястото обичайното им местожителство, или на друго място в страната, без тези им действия да доведат до негативни последици и прояви от страна на местните и централните власти и институции в ДР К.. Видно е, че в случая е

установено че за конгоанския гражданин и малолетната му дъщеря не са налице основание за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, отразени и в чл. 1А (2) of Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 г. в следствие цялостната оценка на всички факти относно личното положение на жалбоподателя с категоричност е установено, че той не е имал обективни причини за напускането на страната си. Същевременно с това е установена и липсата на конкретни и относими към личното положение факти и обстоятелства по настоящата молба.

Предвид изложеното ответникът на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците, отказал да предостави хуманитарен статут на Л. Н. М. М. и на малолетната му дъщеря А.-Е. М. Л. Н..

С оглед всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган-председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентирани правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила, същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю са участвали преводач от испански език, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са и уточняващи въпроси- видно от протокола.

Не се споделя довода в жалбата за немотивираност на акта и постановяването му при неизяснена фактическа обстановка, включително и необсъждане на актуалната обстановка в страната и на произход. Обсъдена е актуалната обстановка в ДРК, като са цитирани в решението различни източници на информация, и е формиран извод, че ситуацията в страната не се характеризира като въоръжен вътрешен или международен конфликт.

По отношение на основанията за прилагане на хуманитарен статут спрямо жалбоподателя и неговата малолетна дъщеря по чл. 9 ЗУБ- изводите на ответника са правилни. Предвид данните, съдържащи се в интервюто на молителят, решаващият орган е приел, че липсват доказателства той да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ - като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, или наказание. Съгласно чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съгласно чл. 9, ал. 2 субекти, извършващи тежки посегателства по ал. 1, могат да бъдат: 1. държавата; 2. партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; 3. недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. В тази връзка, както вече беше посочено, жалбоподателката твърди, че не е имала проблеми с официалните

власти, не е била задържана, съдена или осъждана, не твърди също така спрямо нея да е оказвано насилие. Следователно, споделят се от съда изводите на административния орган за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ.

Относно приложението на разпоредбата на т. 3 на чл. 9 ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи, срещу живота и личността им като граждански лица поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, следва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007г., съгласно което използваните изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по - обща опасност от посегателство, по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ -термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата.

В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по - ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва

решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Съдът намира, че правилно е прието, че от приложената справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ - МС не може да се обоснове извод, че в страната на произход на жалбоподателя да има безогледно насилие, което да достига толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че със самото им присъствие на територията на съответната страна или евентуално на съответния район лицето се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. По делото е приложена и актуална справка вх.№ МД – 02-622/27.11.2025 г. Видно от представената актуална справка Република К. получава своята независимост от Б. през 1960 г., но ранните ѝ години са белязани от нестабилност. Полковник Д. М. завзема властта и се обявява за президент с преврат през 1965 г. Впоследствие той променя името си на М. С. С., а името на страната - на З.. М. запазва позицията си в продължение на 32 години, използвайки фалшиви избори и груба сила. През 1994 г. масовият приток на бежанци от конфликта в съседни Р. и Б. предизвиква етнически борби и гражданска война. Бунт, подкрепен от Р. и У. и предвождан от Л. К., сваля режима на М. през 1997 г. К. преименува страната на Демократична република К. (ДРК). През 1998г. друго въстание - отново подкрепено от Р. и У. - предизвиква режима на К., но войски от А., Ч., Н., С. и З. помагат за потушаването на въстанието.

През 2001 г. К. е убит, а синът му Д. К. е обявен за държавен глава. През 2002 г. новият президент договаря изтеглянето на руандийските сили, окупирали източната част на ДРК; останалите воюващи страни впоследствие подписват Споразумението от П. за прекратяване на боевете и създаване на правителство на националното единство. К. е избран за президент през 2006 г. и 2011 г. Конституцията на ДРК му забранява да се кандидатира за трети мандат, така че през 2016 г. правителството на ДРК отлага националните избори с две години. Това подхранва значителни граждански и политически вълнения със спорадични улични протести и изостряне на напрежението в източните региони на ДРК.

Резултатите от изборите през 2018 г. са оспорвани, но опозиционният кандидат Ф. Ч., син на дългогодишния опозиционен лидер Е. Ч., е обявен за победител в изборите. Това е първото прехвърляне на властта на опозиционен кандидат без значително насилие или преврат от 1960 г. насам. През м. декември 2023 г. ДРК провежда своя четвърти изборен цикъл от обявяването на независимостта; Ч. е обявен за победител въпреки някои обвинения в измама, като неговият съюз S. U. запазва голямо парламентарно мнозинство.

ДРК продължава да изпитва насилие - особено на изток - извършвано от повече от 100 въоръжени групи, активни в региона, включително бунтовническата група „Движение 23 март“ (M23), свързаните с I. Съюзнически демократични сили (А. или I.-DRC), Демократичните сили за освобождение на Р. (FDLR) и разнообразни местни милиции, известни като милиции „Май-май“ (М. М.). Мисията на ООН за стабилизиране в ДРК (MONUSCO) действа в региона от 1999 г. и е най-голямата и най-скъпа мироопазваща мисия на ООН в света.

Демократична република К. може да се счита за полупрезидентска република. Изпълнителната власт е на президента и на министър-председателя. Последният се

назначава от президента (обикновено се избира лидера на партията с мнозинство в парламента). Президентът е държавен глава и главнокомандващ на въоръжените сили, докато министър-председателят е глава на правителството. Законодателната власт се приписва на двукамарния парламент, съставен от Националното събрание (с 500 членове, избрани чрез пряко гласуване) и С. (със 108 членове, избрани от законодателните органи на 25-те провинции и бивш президент, назначен за цял живот). Конгоанските граждани имат формалното право да организират политически партии. Съществуват стотици партии, организирани по етнически, общностен или регионален принцип; като мнозинството има само регионален обхват. Ключовите партии на национално ниво включват PPRD („Народна партия за реконструкция и демокрация“; лява) и UDPS („Съюз за демокрация и социален прогрес“, ляво-центристка) на настоящия президент Ф. Ч.. М. („Движение за освобождение на К.“, дясно) също получава места в двете камари на парламента.

А. обществено-политическа и икономическа обстановка в страната.

През м. юли 2025 г. различни въоръжени групировки причиняват щети в провинция И., оставяйки след себе си над 140 жертви. Свързаните с Ислямска държава Съюзнически демократични **chjih.(A.)** убили най-малко 123 души в И. и съседните на Северно К. провинции, включително по време на нападение срещу католическа църква в [населено място], територия И.. Съобщава се, че боевете на 21 юли 2025 г. между етническите ленду милиции CODECO и етническите милиции Х. З. довеждат до най-малко 21 жертви в местностите Лопи и Низи, територия Джугу, въпреки споразумението за прекратяване на военните действия от края на м. юни 2025 г. Междувременно, през м. юли 2025 г. Конвенцията за народна революция на Т. Л. и съюзническите милиции на З. се сблъскват с армията в Джугу и И..

Под катарско покровителство, конгоанското правителство и подкрепяните от Р. бунтовници от М23/А. на река К. (АFC) подписват на 19 юли 2025г. пътна карта за мир, ангажирайки се с постоянно прекратяване на огъня, защита на цивилното население и завръщане на разселеното население. Декларацията за принципите обаче не разглежда най-важния въпрос за териториалния контрол на М23 в провинциите К., което бй могло да провали официалните мирни преговори, планирани да започнат на 8 август 2025 г., с цел постигане на дългоочаквано всеобхватно споразумение до 18 август 2025 г., посочват от *C. Watch* на *I. C. G.*

Конфликтът на М23 продължава в провинциите К., като се съобщава за смъртта на 169 цивилни. Съобщенията в началото на м. юли 2025 г. за движение на войски на М23/АFC в Южно К., по-специално към [населено място] в територията на Увира през групировката К. (територия В.), подхранват опасенията от предстояща офанзива срещу [населено място] близо до Б.. В отговор, на 11 юли 2025 г. въоръжените сили претърпяват мащабно преструктуриране, а на 13 юли 2025 г. военните и съюзниците им започват контраофанзива, като сблъсъците са концентрирани в районите К., К., Р., М. и Б.. Боевете продължават и в Северно К.. На 28 юли 2025 г. се съобщава за тежки сблъсъци между бунтовниците на М23 и подкрепяните от правителството милиции У. около селата Н. и Н. в територията на М.. Съвместната служба на ООН за правата на човека информира, че от 9 юли 2025 г. нататък М23 убива 169 фермери и други цивилни в територията на Р.. Междувременно, според съобщенията, през м. юли 2025 г. властите задържат няколко високопоставени армейски офицери, включително бившия началник на армията генерал К. Ч. и началника на президентската сигурност генерал Ф. Н., което

подчертава опасенията от преврат. Прилагането на Декларацията за принципите от Доха от 19 юли 2025 г. между К. и подкрепяните от Р. бунтовници от М23/А. на река К. (АFC) се проваля, тъй като крайните срокове от 8 и 18 август 2025 г. за официални преговори и окончателно мирно споразумение са пропуснати. Преговорите в Катар са възобновени около 26 август 2025 г., като фокусът е върху прилагане прекратяването на огъня и размяната на затворници. Междувременно, сблъсъците между правителството и бунтовниците от М23 продължават, като в тях участват и съответните им съюзници. В началото на м. август 2025 г. в провинция Северно К. М23 окупира нови райони в територията на У., приближавайки се до [населено място]. В провинция Южно К. около 7 август 2025 г. се провеждат боеве, по-специално в местността М. в територията на Физи, а на 27 август 2025 г. правителството и съюзническите му милиции. У. съобщават, че са си върнали село. Р. (също Физи) след интензивни боеве. При сблъсъците в периода 17-20 август 2025 г. са убити най-малко девет души в селата К. и М. в територията на М., причинявайки паника в близкия [населено място]. Съобщава се и за боеве около 26 август 2025 г. между правителствените сили и У. около Увира. Междувременно, М23 и Р. се сблъскват с нарастващо международно осъждане заради убиването на цивилни. А. и други въоръжени групировки убиват десетки в провинциите Северно К. и И.. По-специално, свързаните с Ислямска държава Съюзнически демократични сили (А.) на 13-14 август убиват над 40 цивилни в групировката Б., територията Л. в Северно К.. Етническата милиция ленду CODECO, етническата милиция Х. З. и съюзническата им Конвенция за народна революция (CRP) на Т. Л. също продължават атаките както в Северно К., така и в И.. Президентът Ч. обявява минимални правителствени промени. На 8 август 2025 г. Ч. намалява кабинета от 54 на 53 членове, запазвайки ключови фигури, включително премиера Д. С. Т., министъра на вътрешните работи Ж. Ш. и министъра на външните работи Т. К. В.. Преустройството не успява да привлече ключови фигури от опозицията, но бившият премиер А. М. се присъединява като министър на бюджета, бившият активист на гражданското общество Ф. А. като министър на регионалната интеграция, а бившият коментатор на ООН по правата на човека Г. Н.-А. като министър на правосъдието. Междувременно, на 22 август 2025 г. военен прокурор иска смъртна присъда за бившия президент К. за предполагаеми военни престъпления, държавна измяна и организиране на въстания. На 30 септември 2025 г. Военният съд в К. осъжда К. задочно на смърт за военни престъпления и държавна измяна по обвинения в сътрудничество с бунтовниците от М23 в източните провинции. М23 незабавно разкритикува присъдата като „сериозно нарушение на декларацията за принципи“, подписана през м. юли 2025 г. от представители на К. и М23 в Катар. Според С. *Watch* на I. С. G., развитието на събитията може да застраши мирния процес в Доха, тъй като бунтовническата група може да ескалира исканията си или да се оттегли от преговорите. На 7 септември 2025 г. в провинция Северно К. М23 си връща [населено място] на територията на М., докато в началото на м. септември 2025 г. армията постига тактически успехи на територията на В.. По-късно през м. септември 2025 г. военновъздушните сили предприемат въздушни удари по позициите на бунтовниците както в М., така и във В., като по-специално разрушават моста М., водещ до стратегическия обект Пинга на 28 септември 2025 г. (В.). В провинция Южно К., правителствени войски, съюзнически въоръжени групировки на В. и бурундийски сили през м. септември 2025 г. се сблъскват с М23 на територията на М., а на 21 септември 2025 г. бунтовниците превземат минния [населено място] на територията на В.. Разривът

между К. и В. се разширява. След като в края на м. август 2025 г. армията се сблъсква с части на В. на територията на Увира (Южно К.), конфронтацията се засилва заради назначаването на генерал О. Г. за заместник-командир на отбраната за Южно К., когото В. и местните жители обвиняват в сътрудничество с М23; на 8 септември 2025 г. военните откриват огън. по протестиращи, изискващи напускането на Г. в [населено място], оставяйки няколко жертви. Генералът е изведен на следващата нощ в Б. и след това върнат в К., но ситуацията между армията и В. остава напрегната. Също така, сблъсъците между фракциите на В. от 17 септември 2025 г. нататък убиват най-малко осем души, включително трима цивилни в [населено място], Южно К.. А. продължават да ескалират атаките срещу цивилни в източните провинции. В Северно К., свързаните с Ислямска държава Съюзнически демократични сили (А.) в нощта на 8 срещу 9 септември 2025 г. убиват 72 души на погребение в [населено място] (територия Л.), а на 26 септември 2025 г. убиват най-малко осем души по оста О.-М. (територия Б.), докато групировката напредва към нови райони. През м. октомври 2025 г. боевете между М23, конгоанските сили и съюзническите милиции продължават на изток. Правителствените сили и съюзническите милиции на У. се сблъскват с М23, по-специално в териториите М., Р. и У. (провинция Северно К.) и териториите Кабаре и М. (провинция Южно К.), но нито една от страните не постига значителни териториални придобивки. По-специално, правителствените сили на 8 октомври 2025 г. нанасят удар по моста М. на границата между У. и М., на 18 октомври 2025 г. атакуват позиции на М23 около стратегическия [населено място] (У.) и на 15 октомври 2025 г. нанасят удар по контролирана от М23 мина в М.. Едновременно с това, сблъсъкът между У. и армейските части в териториите У., Увира и М., както и вътрешните борби между фракциите на У. в Увира, карат жителите да настояват К. да преодолее разделенията в проправителствените редици. На 24 октомври М23 съобщава, че е заловила висш командир на въоръжената групировка срещу К., Демократични сили за освобождение на Р. (FDLR), известен още като „Т.“, в [населено място], територия М..

Въпреки продължаващите боеве, на 14 октомври 2025 г. делегациите на М23 и К. провеждат шести кръг от преговори в Катар, като се споразумяват за механизъм за наблюдение на прекратяването на огъня - предварително условие за всеобхватни мирни преговори. Успоредно с това, под егидата на САЩ, на 1 октомври 2025 г. К. и К. се споразумяват да започнат да прилагат плана за неутрализация на FDLR, докато няколко дни по-късно К. отказва да подпише регионална икономическа рамка, договорена с посредничеството на САЩ.

Въоръжени групировки предприемат смъртоносни атаки и в провинция И.. На 11 октомври 2025 г. свързаните с Ислямска държава Съюзнически демократични сили нападат от засада конвой на угандийската армия на Национален път 4 в [населено място], територия И., убивайки най-малко двама войници; групата предприема нови атаки на територията на М. в периода 13-16 октомври 2025 г. На 5-6 октомври 2025 г. Конвенцията за народна революция на Т. Л. атакува армейски позиции в селата Н. (територия Джугу) и К. (територия И.), въпреки примирието от м. юли 2025 г. с правителството, убивайки двама души, докато на 7 октомври 2025 г. етническа милиция ленду CODECO отвлича и убива осем души в [населено място], територия Джугу. В средата на м. октомври 2025 г. К. стартира нова опозиционна платформа - „С. ДРК“, от столицата на К. Н. в очевиден опит да се дистанцира от М23/А. на река К. (АFC), след като военен съд в края на м. септември 2025 г. го осъжда задочно на смърт заради

предполагаемите му връзки с бунтовниците.

D. Welle и *A. Press* информират, че на 14 октомври 2025 г. Демократична република К. (ДРК) и бунтовническата групировка М23 се споразумяват да създадат международен орган, който да наблюдава спазването на примирието, договорено през м. юли 2025 г., но което досега не успява да сложи край на боевете. Медиите припомнят, че подкрепяната от Р. групировка М23 окупира големи части от провинциите Северно К. и Южно К. в богатия на минерали изток на К..

В изявление в социалната медия *X* К. потвърждава „желанието си да постигне прекратяване на военните действия, да гарантира сигурността на населението и да подготви условията за всеобхватно и трайно мирно споразумение“. Конгоански представители заявяват, че споразумението е подписано в Доха след посредничеството на Катар. Министерството на външните работи на Катар обявява, че механизмът ще „разследва и проверява докладваните нарушения... и ще комуникира със съответните, страни, за да предотврати възобновяване на военните действия“. То определя споразумението като „ключова стъпка“ към всеобхватно мирно споразумение в Източно К.. От министерството съобщават, че Катар, С. американски щати и Африканският съюз ще участват в механизмите като наблюдатели. Самият орган ще се състои от равен брой представители на конгоанското правителство и М23, както и представители на Международната конференция за региона на Големите езера, в която участват 12 държави.

Говорителят на М23 Л. К. определя споразумението като „значителен напредък“ в публикация в *X5*. В материал от 3 ноември 2025 г. А. А. информира, че президентът на Демократична република К. Ф. Ч. обвинява руандийския си колега П. К., че иска да „раздели“ страната му и да „анексира (богатата на ресурси) източна част“ в реч, споделена от неговия кабинет на 2 ноември 2025 г. Речта на Ч. е произнесена пред членове на конгоанската общност в Е., сред които студенти, търговци, работници и обучаващ се военен персонал. Говорейки за кризата със сигурността и хуманитарната криза в Източно К., Ч. подчертава различните мирни процеси между конгоанското правителство и Р., както и между правителството и бунтовниците от М23. Той твърди, че К. и Р. са пропуснали възможността да подпишат споразумение, насочено към намиране на мир в Източно Конго през м. декември 2024 г., след като К. отхвърля среща на върха в анголската столица Л.. „Неговите намерения са войнствени и хегемонистични. Целта му е да раздели страната ни и да окупира или дори да анексира източната част, която е земя, много богата на минерални и селскостопански ресурси“, казва Ч..

От А. А. посочват, че няма незабавна реакция от Р.. Ч. отбелязва, че К. остава ангажирана с дипломатическите усилия за постигане на мир в К.. „Успяхме да създадем импулс в международната общност, целящ санкции срещу Р.. Оттогава има два други мирни процеса - този в Доха и този във В.“, казва той и обявява, че преговорите в Доха (с посредничеството на Катар) между конгоанското правителство и бунтовниците, ще бъдат възобновени в началото на м. ноември 2025 г. Ч. посочва, че след приключване на преговорите в Доха ще се срещне със своя руандийски колега във В., за да ратифицира окончателно двете споразумения - едното, подписано през м. юли 2025 г. между бунтовниците от М23 и К. с посредничеството на Катар, и другото между Р. и К. с посредничеството на В..

От А. А. припомнят, че ООН, К. и други обвиняват съседна

Р. в подкрепа на М23, което К. отрича. През м. октомври 2025 г., говорейки по време на

второто издание на Глобалния форум „Главен портал“, организиран от Европейския съюз в Б., конгоанският лидер призовава К. да сложи край на напрежението между съседните страни, да работи заедно за постигане на мир и да спре насилието в източно К., като нареди на бунтовниците от М23 да прекратят ескалацията. В отговор, министърът на външните работи на Р. О. Н. нарича забележките „политически театрал, който стана нелеп“.

В периода 4-10 ноември 2025 г., при подновени боеве в територията М., провинция Южно К., са разселени над 72 000 души. Според съобщенията, на 6 ноември 2025 г. са убити най-малко 10 цивилни, а няколко други са ранени в местността Т.. Много разселени лица, включително тези от бившия обект Р. Z., бягат към К., докато други остават без подслон или достъп до основни услуги. Нестабилната ситуация със сигурността продължава да ограничава хуманитарния достъп и да усложнява усилията за реагиране.

В кратките бележки на *Немската федерална служба за убеюище и бежанци (В.)* от 10 ноември 2025 г. се посочва, че според съобщения в медиите, мирните преговори между Демократична република К. и бунтовническата групировка М23, които продължават в Доха от 4 до 6 ноември 2025 г., са в застой, главно поради разногласия относно възстановяването на държавната власт. Твърди се, че М23 засилва присъствието си в окупираните от нея райони, включително чрез набиране на около 400. кандидати за съдебни позиции, за да установи паралелна администрация. Освен това, страните в конфликта продължават да се обвиняват взаимно в неспазване на предварително договореното прекратяване на огъня. Според съобщения в медиите, на 9 ноември 2025 г. избухват ожесточени боеве между конгоанската армия и групировката „Т.“ - съюзник на М23, във високопланинските райони на Физи и М. в провинция Южно К..

На 7 ноември 2025 г. делегати от ДР К. и Р. се срещат във В. като част от Съвместния комитет за наблюдение. Според съобщения в медиите, срещата се състои на фона на продължаващи взаимни обвинения. ДР К. обвинява Р., наред с други неща, в изпращане на допълнителни войски в подкрепа на бунтовническата групировка М23, въпреки мирните преговори. Правителството в К. обвинява ДР К. в набиране на нови наемници и посочва предполагаемото присъствие на приблизително 14 000 бурундийски войници в Източно К.. Срещата завършва с подписването на икономическия компонент на мирното споразумение от 27 юни 2025 г.

Според съобщения в медиите, в изявление от 31 октомври 2025 г. министърът на вътрешните работи Ж. Ш. обявява незабавното спиране на дейността на дванадесет опозиционни партии и заявява, че ще се обърне към Държавния съвет с искане за незабавното им разпускане. Причината за това са нарушения на принципите за укрепване на националното единство, запазване на суверенитета на конгоанската държава и поддържане на сигурността и целостта на националната територия. Ако молбата за забрана бъде удовлетворена, това ще бъде първият път в историята на Третата република от 2006 г. насам, в който съдебната власт разпорежда разпускането на политическа партия. Най-засегнатите партии са тези, принадлежащи към платформата *Sauvons la RDC* („С. ДР К.“). Тази платформа се очертава от среща на опозиционни партии, свикана от Д. К. в Н. на 14 и 15 октомври 2025 г. Докато повечето от участниците в тази среща вече живеят в изгнание, според медиен репортаж други участници са били разпитани от Националната разузнавателна служба относно предисторията на срещата след завръщането им.

Икономическа обстановка

В доклад на *групата на Световната банка (W. B. G.)* се посочва, че през 2024 г. икономиката на ДР К. нараства с 6,5%, водена от 12,8% разширяване в добивния сектор, по-специално производството на мед и кобалт. Н. сектори нарастват с 3,2%, отразявайки диверсификацията и увеличените частни инвестиции. Дефицитът по текущата сметка (С.) се свива до 3,4% от Б., а валутните резерви се увеличават до 2,5 месеца покритие на вноса. К. франк се обезценява с 8,7% спрямо щатския долар, а инфлацията спада до 11,3%. Банковият сектор остава печеливш с разширяване на кредитирането и намаляване на необслужваните заеми. В бъдеще се очаква растежът на Б. да се забави до 5,1% през 2025 г., като временното спиране на износа на кобалт ще увеличи капиталовия процент до 3,7% през 2025 г. Очаква се секторите извън минното дело да бъдат движеща сила на растежа, като инвестициите в строителство и инфраструктура ще увеличат растежа на Б. в недобивния сектор до 5,3% до 2027 г. Очаква се валутната стабилност и контролът на инфлацията да продължат, но рискове като конфликти, здравни огнища и геополитическо напрежение остават.

Въпреки положителните тенденции, бедността остава висока - 72,9%, като създаването на работни места в минния сектор е ограничено, а структурните слабости ограничават приобщаващия растеж. Устойчивите реформи и инвестициите в секторите извън минното дело са от съществено значение за по-широките резултати в развитието.

От писмо от АСП-О. става ясно, че е направен опит да се установи контакт с бащата на А., но при посещение на адреса никой не бил намерен, а на оставеното съобщение, с молба г-н Н. да посети офиса на ОЗД към ДСП-О., никой не се е отзовал.

Това от една страна създава впечатление за незаинтересованост, от страна на жалбоподателя, а от друга, навежда на мисълта, че твърденията в бежанската история на М., са изложени привидно, за да отговорят на изискванията за предоставяне на международна закрила.

Съдът следва да изтъкне, че в действителност административния орган не е приобщил социален доклад в административното производство, но това не съществено. В съдебно производство Съдът е спазил правилото на чл. 15, ал. 6 от ЗЗДет, съгласно което при всяко дело съдът или административният орган уведомява дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето, която изпраща представител, който изразява становище, а при невъзможност предоставя доклад. В случая в проведеното по делото съдебно заседание на 15.12.25 г. съдът прие писмо от ДСП-О..

Съдът следва да съобрази, че молба за закрила е и от дете –преценката е с оглед най-добрите интереси малолетното дете- идентичността му, запазването на семейната среда, закрила и безопасност на детето, наличие на уязвимо положение, право на здравеопазване и образование. Съгласно §.75 от Конвенцията на ООН за правата на детето – уязвимото положение се основана на определен елемент-жертва на малтретиране, живеене на улицата, бежанец и т.н. В контекста на изложеното и позовавайки се на информацията на жалбоподателя, той и малолетното му дете в момента живеят в [населено място]. С оглед възрастта на детето не предполага да има изградена връзка с България. В действителност децата имат по-бърза адаптация, но в конкретния случай не се касае за продължителен престой на малолетните деца на територията на Република България, и такава не е осъществена-нито езикова, нито социална по причина, възрастта на детето, както и че лицата не са живели продължително. Следователно - вероятно в страната ни, според преценката на родителите като страна-членка от ЕС, детето би имало по-голяма доза спокойствие, но

същото съизмеримо на фона на необходимостта от социална и етническа адаптация – е неоправдано. В страната си по произход детето има безплатно и достъпно образование, както и здравеопазване. Не е доказано да има някакви специални потребности, които да могат да бъдат задоволени единствено извън страната ѝ по произход. Чувството за несправедливост от което се стремят да избягат, не се гарантира, че няма да изпитат и в настоящата страна. Отделно в държавата си по произход майката е получила образование, намерила е относителна реализация, поради което неудовлетворението и е по-скоро въпрос на вътрешно усещане. Подобен социален статус дори и да им се предостави хуманитарен статут – не биха постигнали в чужбина.

По изложените съображения съдът счита, че животът на жалбоподателя и детето няма да е застрашен при връщането им в страната по произход, където молителят може да разчита на подкрепа на свои сънародници и близки. Дори да няма роднинска подкрепа – може да разчита на местните власти, видно от последната актуална информация.

По отношение на нищожността

Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. В зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първия случай се обявява неговата нищожност, а в другия - административният акт се отменя като незаконосъобразен, на някое от основанията, посочени в чл. 146 АПК. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост:

- 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта;
- 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Формата е начин за външно изразяване на волеизявлението и за да бъде налице необходимо и да е предписана от закона. Волеизявлението може да бъде изразено писмено, устно или чрез конклюдентни действия. Формата е самостоятелно основание за валидно действие на административния акт и неспазването ѝ води до недействителност на акта, чиято проявна форма (нищожност или унищожаемост) се определя от степента на порока;
- 3). Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само, ако са толкова сериозни, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липсва на кворум). Според правната теория нарушението на административнопроизводствените правила е съществено, когато е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта; когато, ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред

административния орган въпрос ("Административно право", издание 2009 г., проф.К.Л.);

4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Т.е. - нищожност на административния акт при наличие на материална незаконосъобразност е налице, когато напълно липсват материалноправните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законово основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Иначе казано - административния акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред. Само при описаните случаи порокът материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт, а във всички останали до неговата унищожаемост;

5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

Наведените основания не са такива за нищожност.

Акта е издаден при спазване на предвидената в чл. 59, ал. 2 АПК форма - в писмен вид и съдържа разпоредителна част. Следователно не е налице липса на установената от закона форма, водеща до нищожност на акта на това основание.

По повод изложеното в жалбата: Липсата на фактически основания е нарушение на чл. 59, ал. 1 АПК относно изискването за мотивираност на административния акт. Неизлагането на мотиви е основание за незаконосъобразност на административния акт, т.к. мотивирането на административните актове е изискване за тяхната законосъобразност и необходимо условие за осъществявания контрол от страна на съда върху дейността на административния орган по издаването на акта. Липсата на мотиви, като фактически или правни основания за издаване на акта, във всички случаи води до унищожаемост на административния акт, а не до неговата нищожност. Така е така, защото мотивите не са същинското воляизявление на административния орган, а обосновка по издаването на административния акт. В конкретния казус обсъдените пороци на административния акт не водят до неговата нищожност, а дори не са налице и основания за унищожаемост.

С оглед изложеното правилно ответникът и по същество е констатирал, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 54 –ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Л. Н. М. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на ДР К., лично и за малолетната му дъщеря А.-Е. М. Л. Н., ЛНЧ: [ЕГН], двамата с адрес: [населено място], ж.к „Сухата река“ № 54, вх. Г, ет. 8, ап. 28, чрез адв. М. Х.-САК, с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 3, ППЗБМ на БХК, срещу Решение № 4830/23.09.2025 г. на Председателя на държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което председателя на държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците е отказал да предостави хуманитарен статут на Л. Н. М. М. и на малолетната му дъщеря А.-Е. М. Л. Н..

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.